



Barcsa István most épp fest. Nem fényképez, fest. Postaládákat egy világvégi apró faluban, ahol még a templom is olyan apró, mint egy tündérlak. Elképzelem, hogy a tündéristen lakik benne.



– Egyszer elmentünk itt a templomba, és azóta ide járunk, a papírjainkat is áthoztuk – töri meg a tündérálmot egy nagyon is valóságos asszony, **Forró Edit**, aki házigazdaként jön elénk a hétvégi esőtől még sáros utcákon.

Férjével, **Forró Lászlóval** itt működtetik Ábránfalván a Fény nevű szociális vállalkozást, ahol Barcsa István is dolgozik. Az asszony gyümölcscsel, kávéval kínál, mintha a gyermekéhez, vagy az öccséhez jöttünk volna.



– Hogy áll a hajad? – kérdezi Isti a fotózás előtt. Fodrászként a fiú fényes, fekete üstökét is ő vágja.

Barcsát mindenki ismeri Udvarhelyen, aki valaha is kitette a lábát a lakásból. Ő az a fotós, aki minden rendezvényen ott van. Kíváncsiak voltunk, mi az a szenvedély, ami mozgatja, honnan van ennyi energiája, és mit csinál, amikor épp nincs semmi rendezvény a városban.

Kiderült, hogy hétköznapiokon nyolctól ötig előbb színes festékfelhőbe burkolja a kollégája által összehegesztett fémdobozokat, majd barátjával, Robival és még néhány munkatársukkal betolják őket egy kemencébe, és kiégetik. Körülbelül 600-at havonta. A postaládákat többnyire román nagyvárosokba postázzák aztán.

Barcsa sohasem tűnik fáradtnak,

most is széles mosollyal vár, leülünk egy árnyas fa alá, és almát majszolva beszélgetünk.

– Tíz éve dolgozom itt, épp akkor fejeztem be az iskolát a dr. Bányai János Szakközépiskolában. Azt hittem, én is a Matrica gyárba kerülök, mint mások, de akkor jött ez az ajánlat és azóta itt vagyok. Pontosabban két éve vagyunk itt, Ábránfalván, azelőtt Udvarhelyen volt a cég, ami nemrég alakult át szociális vállalkozássá. Jó, családi munkahely, négyen vagyunk most munkatársak. Ha fényképezni kell mennem, mert valamilyen esemény van, elengednek.

A Székelyudvarhelyi Rendezvények fotósa Désen született épp 30 évvel ezelőtt.

Március 31-én volt a születésnapja, ám **nem a családjával ünnepelte**. Legalábbis nem a vér szerinti rokonságával. Szüleit nem ismerte, nem tudja, hogy élnek-e még egyáltalán, hogy hány testvére van. Úgy hallotta, szülei elváltak, és volt még legalább egy testvére, akit szintén intézetbe adtak. Meghalt rákban, tizenöt évesen.

– Kicsi koromban még talán kíváncsi voltam, hogy kik lehettek, és miért nem jönnek értem, főleg, amikor a többi gyereket elvitték a szülei, vagy a nevelőszülei. Már nem akarom ismerni őket. Azon nem gondolkoztam, hogy a szemem, vagy az arcom formáját kitől örököltem. Attól félek, még a végén ők lennének a kolonc a nyakamon. **Ha eddig kibírták, hogy ne keressenek**, ezután is kibírják, hogy nem keresem meg őket.

Oda küldött a rendszer

Gyermekkora kívülről hányattatottnak tűnik, de ő maga már nem hatódik meg rajta. Désről a

kézdivásárhelyi csecsemőotthonba került, aztán Keresztúrra. A nyolcadik osztályt már Oklándon fejezte be.



Minden elválás egy kicsit fájdalmas volt – nem nagyon emlékszik az érzelmekre – de a Székelykeresztúrról eljövés kiskamaszként már jobban a húsába vágott.

– Gondoltam, immár megszerettem ezeket az embereket, gyermekeket, most menjek megint idegenek közé, egyedül, **tanuljam meg újra, hogy kitől kell félni**. Mert a verekedősök megsupáltak, ha nem álltál félre az útjukból.

Vágytál rá, hogy örökbefogadjanak?

Volt, hogy igen. Sóvárogva néztük a gyerekeket, akiket kivettek az intézetből, és többnyire nem jöttek vissza soha többé. Elgondoltuk, hogy őket hazaviszik, kényeztetik, és próbálnak **mindent megadni nekik az új szüleik**.

Mi is szeretnénk volna. Aztán voltak olyanok is, akiket kivettek, de nem írtak más iskolába. Tőlük tudtuk, hogy volt, aki tényleg jó családhoz került,

de olyan is, akit vertek

, s csak azért vették ki őket, mert az állam adott pénzt a szülőknek. Így inkább már nem is akartuk olyan nagyon.

Oklándról került a Lókodi Ifjúsági Alapítvány által működtetett nevelőszülői otthonba, Székelyudvarhelyre. Egyetemet nem akart végezni, pedig abban is segítették volna, mert úgy gondolta, nincs rá szüksége: – Mi van, ha mindjárt meghalok? Akkor minek? Van olyan intézeti társam, aki elvégezte, és most utcaseprő Kolozsváron. Ahhoz nem kell egyetem.

Csak egy címet adok a képnek

Egy alkalommal elvitték a nevelők a gyerektársaságot „művelődni”. Fotókiállítás volt a Művelődési Házban. A Hargita Megyei Forrásközpont szervezésében állítottak ki képeket, falvakról, régi házakról.

– Meghatott engem az a kiállítás, az a néni ahogy tartja a tálat, volt a képekben élet. Akkor szerettem meg a fényképezést, én is **szerettem volna megmutatni az embereknek valamit.**



A Plusz Portálnál kerestek munkatársat, jelentkezett. – Ez pont jó lesz nekem, sok szöveget nem kell írni, csak egy címet adni a képnek. Az elején még filmes, tekerős géppel dolgoztam. Előhívás után látszott csak, melyik sikerült, melyik nem. Aztán vettem egy öt megapixeles Fujit, most Canon van. Két év alatt gyűjtöttem ki az árát. Odaadtam Editkének minden hónapban száz lejt, hogy ne költsem el. Nagyon jó képeket lehet vele készíteni.

Amikor hat év után megszűnt a Plusz Portál, **nem akartam abbahagyni a fotózást**. Akkor még nem volt ilyen nagyon felfutva a Facebook, de készítettem egy

[Székelyudvarhelyi Rendezvények](#)
oldalt, és ott folytattam.

Mi a titka annak, hogy ilyen gyorsan felfutott az oldal kedvelőinek a száma, megelőzte az uh.ro látjokolóit is?

Nem árulom el, mert akkor ti is megcsináljátok – viccel. Nem tudom, mi a titok. Talán az, hogy nincsenek nagy szövegek, és mindenütt ott vagyok, azokon a rendezvényeken is, ahol a sajtó nem, vagy csak sokára. Én egyből felteszem a képeket, nem két nap múlva, amikor senki sem emlékezik már rá.

A gyorsaság nekem kifizetődő, mondjuk nem pénzben, de a március 15-ei ünnepség után 60 újabb kedvelő érkezett, előben bejelentkeztem videón, az állam esett le, hogy mire vége lett, már 800 lájk van.



ingép



ajk





Barcsa István: a jó fényképért meg kell szenvedni